

vist findes der i den gjældende Sundhedslovgivning stundom for Overtrædelsen af visse særegne Forrifter fastsat Straffe af en Bestaffenhed, der vidner om, at Lovgiveren paa ingen Maade har betragtet Overtrædelsen som en blot Politiforseelse; og derhos af en saadan, man kunde fristes til at kalde det en barbarisk, Strænghed, at der kunde være den største Opfordring til at gribe den første Leilighed til at faae dem forandrede; man skal i denne Henseende navnlig henvisse til Dvarantaineforordningen af 8. Februar 1805 § 39 Nr. 4 i Slutningen samt Nr. 7—10. Men denne Omstændighed giver, efter Kommissionens Formening, ikke nogen tilstrækkelig Grund til at overstride den i og for sig correcte Begrænsning for, hvad der hører hjemme i den almindelige Straffelov, hvorved særligt bemærkes, at det dog formeentlig altid vil findes nødvendigt, i særlig Lov at give den Masse Detailbestemmelser, der udføres med Hensyn til Ordningen af Dvarantainevesenet, saalænge dette skal bibeholdes; og man har saameget mere troet at kunne træste sig til i den omhandlede Henseende at følge den formeentlig correcte Frenigangsmåade, som det sikkert tør forventes, at der i en nær Fremtid vil udkomme en ny Lov om Dvarantainevesenet, ved hvilken navnlig de paaapegede uforholdsmæssigt strænge Straffebestemmelser ville blive forandrede. — I Overensstemmelse med de fremførte Betragtninger ere Udkastets §§ 286 og 288, ved hvis Straffebestemmelser man ikke videre skal opholde sig, affattede. Efter § 286 har man i Udkastets § 287 optaget en Bestemmelse om Dvaksalveri, der forsaavidt staaer i Forbindelse med den i § 286 omtalte Forseelse, uagtens om den dog ikke tilfattet Udbrudelse af Sygdom, som det, der gjør Dvaksalveriet criminel, netop er den Fare for Sygdommens Forhærdelse og Udbrudelse, som fremkaldes derved, at der bruges forkeerte og skadelige, eller ialtsind ikke de rette og heldbringende, Midler imod Sygdomstilfælde. Ligesom Udkastets § 287 isvrigt henholder sig til det hidtil gjældende Begreb om Dvaksalveri, saaledes har man anseet det for rettest, at give Straffebestemmelsen ganske i Overensstemmelse med L. 3 Marts 1854; man har kun forhøjet

Bødestraffens Maximum fra 100 til 200 Rd., hvilket sidste formeentlig staaer i bedre Harmoni med, at Maximum af Fængselsstraffen i Almindelighed er sat til 4 Maaneders simpelt Fængsel.

Med Hensyn til Kapitlets sidste Paragraph, § 289, ved hvis Affattelse man nærmest har haft den mellemste Deel af den norske Straffelovs Kap. 23 § 11 for Øie, skal man erindre om, hvad ovenfor er bemærket, at Bestemmelser angaaende Ddelæggelse eller Bestadigelse af fremmed Eiendom formeentlig kun hører hjemme i nærværende Kapitel, forsaavidt saadan Ddelæggelse ifølge Gjenstandens særegne Bestaffenhed kan medføre Fare for Ulykke eller betydelig Skade. Fra dette Synspunkt, der karakteriserer Gjærningen som forskjellig fra de i det følgende Kapitel ommeldte Eiendomsbestadigelser, har man valgt de i Paragraphen nævnte Exemppler, med Hensyn til hvilke man kun skal tilføje, at Udtrykket: „eller andet Sted; hvortil hædes almindelig Afgang“ med Tilid er brugt for under Bestemmelsen at indbefatte Mærker, der i den omhandlede Hensigt ere satte paa andre Steder end netop Gader og Veie, t. Ex. paa Isen for at antyde, at der er hugget en Baage i samme, eller ved Badesteder, hvor Vandet pludselig bliver dybt. „Fortviningssredstaber“ ere udtrykkelig nævnte, ligesom i den norske Straffelov l. c., med Hensyn til Bestemmelserne angaaende Vorttagelsen og Bestadigelse af deslige Redstaber i Pl. 15de Juli 1801, som herefter vil kunne ophæves. Man har tilføjet Ordet „vorttager“ til „dælægger eller bestadiger“, for at Bestemmelsen ogsaa kan ramme den, der river et saadant Mærke osv., som de omhandlede, om og lader det ligge, t. Ex. hvor det er sat udenfor et Huus for at antyde, at Taget er under Reparation, hvorimod Forsømmelsen af at sætte et saadant Mærke ikke hører ind under Paragraphens Bestemmelse men under de specielle Politiforrifter, som blive bestaaende eller maatte blive givne ved Siden af Straffeloven. Isvrigt er Bestemmelsen indskrænket til de forsættelige Vorttagelser eller Ddelæggelser af den nævnte Art, idet man ikke har fundet Anledning til at optage nogen til den norske Straffelovs Kap. 23 § 21 svarende Regel om Straf af Bøder for